

vrigel svoj kramp v kot in pustil lopate pri miru — kaj pa družega! In soseda bo spravila svečo, blagoslovljeno za zadnjo uro, in zaprla skrinjo.« — — — »O Bog, naj bo tako tvoja volja!« so vzkliknili takrat mati trikrat in pogledavali zdaj Stanka, zdaj veverko. In dobri glas jim je šepetal še to-lé: »To noč je prišlo z veverko zdravje v hišo« . . .

(Dalje).

PAVLEKOV ZAJČEK.

Poplega septemberskega popoldne je prinesel Hrastarjev ata iz gozda mladega sivega zajčka. Ko je namreč kosil med nizkim grmovjem pod mladimi bori mehki mah in ga spravljal skupaj za steljo, je priskakljal naenkrat pred njega izpod vejevja dolgouhi mladič in nič hudega sluteč obstal pred njim. Mladina je pač neizkušena, in se še ne zna dobro izogibati nevarnostim življenja. Ako bi zajček vedel, da je človek tisto bitje, ki mu streže po življenju in ga preganja, bi si gotovo ne upal v tako bližino Hrastarjevega ata. Ta je namreč nemudoma poveznil nanj velik koš, ki ga je prinesel s seboj za steljo. In tako je bil zajček v pasti, iz katere mu je bilo nemogoče uiti. Moral je — hočeš ali nočeš — s Hrastarjem domov, in je izgubil tako svojo zlato prostost.

Zajček je bil seveda žalosten te svoje usode, a vesel je bil raditega nekdo drugi — Hrastarjev Pavlek. Ata mu je namreč prišedši domov hotel narediti malo veselja. Podaril mu je torej zajčka, rekoč: »Na, tukaj je nekaj zate! Tolikokrat si me že prosil, naj ti kupim kako živalco, ki jo boš ti sam krmil in redil. Sedaj se ti je želja izpolnila! Imaš nekaj, kar imenuješ lahko svojo lastnino. Le glej, da mu boš dober gospodar!«

Kdo bi mogel popisati Pavlekovo radost! Tlesknil je ob očetovih besedah z obema rokama skupaj, in v znak veselja krepko zavriskal. Saj bi kdo drugi tudi na njegovem mestu!

Ogledal si je nato od glave do repka svojo živalco, jo božal rahlo in šel takoj na delo, da preskrbi Sivčku — tako je imenoval zajčka — primerno stanovanje.

Mati so mu prinesli iz podstrešja star zaboj, ki je bil kakor nalašč narejen za zajčkov hlevček. Imel je namreč zgoraj majhno odprtino, podobno ozkim vratom, ob straneh pa je bil zabit s tankimi tramovi, da je imel skozi špranje tudi svež zrak svoj dostop. V tem zaboju je naredil Pavlek zajčku iz suhega listja mehko ležišče, in postavil novi hlevček z živinico vred na vzvišen prostor gori pri drvarnici. In sedaj je imel malí deček dosti skrbi in dela. Kaj pa tudi mislite! Krmiti je bilo treba po večkrat na dan, napolniti tudi majhno posodico često s svežo vodo in prerahljati zajčku ležišče. Dovolj dela in misli za Pavleka, ki

je moral pa skrbeti še predvsem, da ni zaostal v abecedniku in računici. Preden je šel v šolo, in tudi takoj, ko je prisopihal s knjigami pod pazduho domov, vedno je pogledal najprvo, je li pri njegovem zajčku vse v redu, ali mu česa ne primanjkuje.

Tako sta minula dva tedna, ko se je hotel prepričati neke nedelje popoldne Pavlek o uspehu svojega neumornega krmljenja in pogledati na prostem, koliko je že zrastel njegov Sivček. Prijel je leseni zaboj s svojima kratkima ročicama, ga nesel na vrt ter ga položil v mehko travo. Odprl je polagoma vratca in prinesel iz zaboja plaho živalco, držeč jo za dolga ušesa. Nesreča je hotela, da je oprášnil zajček s krempljem zadnje noge Pavlekovo ročico. Položil je torej Pavlek Sivčka v hipni bolesti na mehka tla in ga — izgubil za vedno. Kakor bi se oprostil

železnih vezi je skočil namreč zajček črez leseni zaboj in jo odkuril skokoma črez polje. Pavlek je v tem trenutku popolnoma pozabil na svoje bolečine. Strmé je gledal za zajčkom, nato pa bridko zaihtel. Ves njegov dosedanji trud je bil zastonj, in Sivčka, ki mu je že tako prirastel k srcu, ne bo videl več! Spomnil se je tedaj, da bi ga mogoče lahko zopet ujel. Stekel je torej za njim, ga iskal nekaj časa po polju, toda iskanje je bilo brez uspeha. Zajokal je torej še glasneje in stopal ves v solzah proti domu.

Na glasno ihtenje Pavlekovo so prišli pogledat na vežni prag njegova mati, da vidijo, kaj se je zgodilo. Med hudim ihtenjem in s pretrganimi besedami je tožil Pavlek materi o svoji izgubi. Mati so ga pa prijeli za roko in mu govorili z ljubeznivim glasom:

»Ne žaluj, Pavlek, raditega, ker ti je ušel zajček! Vidiš, ustvarjen je on, da se v prosti naravi veseli svojega življenja. Njegov dom ni majhen zaprt hlevček, ampak širono polje, prostrane senežeti in gosto zaraščen gozd. Tam uživa svoboden srečne dni prostosti; v tvojem hlevčku pa se je čutil sužnja, dasi si ga dobro krmil in negoval. Ti bi bil žalosten, ako bi moral prečepeti za kazen ves dan v zatohli sobi, zveselil bi se pa, kadar bi vdihaval zopet svež zrak pod svetlim solncem. Tako je pa tudi z živaljo! — Pomni to, Pavlek, in privošči zajčku, kar si je želel in si je vzel brez tebe — svojega gospodarja!«

Pavlek je gledal mamici v obraz in napeto poslušal njene besede. Solze so se mu že posušile in pomiril se je popolnoma. Spoznal je zlato resnico materinih besedi in vzdihnil s tihim glasom:

»Žal mi je, da sem ga imel tako dolgo zaprtega in mu kratil življenjsko prostost! Uživaj jo torej, Sivček, sedaj tem bolj veselo!«

A. Šavelj.

SNEŽNI MOŽ.

Vkup, le hitro vkup
dečki iz vasi,
snežnega moža
naredimo si.

Jug lepo pihlja,
zdaj je sneg voljan —
mož kot spomenik
stal bo sred poljan.

Kdor bo mimo šel,
bo začudil se:
»Vidiš, vidiš tam?
Glej umetnike!«

Vekoslav Poljanec.

DEKLAMOVANKE.

1. Naš Joško.

I.

Na klanec, na klanec,
tam sanke leté,
na potok, na potok,
tam drsa se vse!

Naš Joško na peči
se kisko drži,
zasliši »na potok«, —
in se zasolzi.

Bil včeraj se zmuznil
iz hiše je vun, —
prijokal domov je,
ker pal je v tolmun.

Led bil je pretének,
a Joško težák —

kaj mora slediti,
naj misli si vsak.

II.

Čudne sanje sanja Joško:
da sedi ob vodi čisti;
sredi vode roža bela,
roža bela s tremi listi.
Prvi list je list zelen
drugi list je list rdeč,
tretji list je list rumen —
Kak je roža Jošku všeč!
Hlastno seže v noč po nji...

V sobi nekaj zaropóče...

Joško vzdrami se krog dveh,
čudi se, da je na — tleh.

Vinko Snežničanov.

